

КОПРА-КУЛТУРА

Јављајући се врло често својој супрузи из Њујорка на скајп, софистицирани муж и срећни отац је са младом женом углавном разговарао о копра-култури. Па зар није та „копра“ део културе као што јој и сама реч каже? Алармантна вест је гласила како у Америци не постоје, јер су излишне, четке за клозетску шољу, већ вода, својим шампонизираним садржајем спира и последњи делић измета без икаквих механичких интервенција по истој. Млада жена је била одушевљена, али је приметила како је неосвртање на садржај и форму сопственог говнета прилично фрустрирајуће. Тада јој се, преко скајпа супруг поверио, да у Америци, и ако има редовну столицу, анусно производи искључиво некакве брабоњке, на шта је супруга одговорила: „То су ти стандардизована говна!“ Онда је супруг покушао да контролише сопствени измет, али му то није полазило за руком (још и руку да употребљава) и решио је да се не обазире на копра-културу као у домицилу, већ да је препусти Океану. Као патриота, допутоваће до своје ве-це шоље и употребиће четку.

Потписница тврди да су ови разговори најљубавнији у њеном искуству прислушкивања и мотрења. Па се присетила једног одломка из мемоара Михаила Стојановића о „естетици срања“ у протагонизму лика Радојице Пантића, који је рекао: „Волим увек да се осврнем у природи међу жбуновима и да видим како ми је говно лепо.“

И млада жена се после разговора на скајпу присетила своје трауме из детињства. Кад је била мала, какила је са братом близанцем увек у исто време. Погледала је садржај из његове ноше и уочила савршено обликовану плетеницу. Двадесет година је покушавала да постигне братовљев резултат. Није успела, али је зато постала академска вајарка.

ДУХ СТЕПЕНИШТА

Како је госпођа мама? Испала вам је дивна паприка из торбе! Да ли се и ви плашите лифта? Брррррр, што је данас хладно, зар не? Јесте ли чули да је госпођа Јовановић повредила ногу на клизавици? Имате ли шибицу? Да ли можете да ми помогнете до другог? Померите се, молим вас, десно, морам да се држим за гелендер! Је л' и ви са гласања? Како вам дивно пристаје та љубичаста блуза, госпођо Видо! Молим вас, госпођо Мина, придржите ми кученце док откључам! Можда ово није прилика, али примите моје најискреније саучешће! Припазите, гаси се светло у хаустору! Хоћете ли једну ментол бонбону? Пољубите дечицу! Рукољуб госпођи мами! Треба ли вам помоћ? Посетите нас понекад! Марш у пичку материну, твоје куче ми се опет усрало на отирач!

Ово је, до неизбројивог набрајања, **ДУХ СТЕПЕНИШТА**, које је као мета-културолошку лаку конверзацију промовисао француски дух. Не само поводом пролазности живота и његовог, дакле, бесмисла, већ поводом **ПРОЛАЗНОСТИ**, мимохода, случајних сусрета на стубишту, када је упутно изговорити реченицу која у кратком сусрету спаја две особе и потом се заувек брише.

Лисци Французи нису уградили бон-тон у ову лаку конверзацију која с правом и разлогом треба да буде увршћена у књижевност примарног аматеризма и секундарног професионализма. Ништа лепше од послушковања **гласова** из хаустора и ракошне пометње случајних сусретача који изговарају лепе фразе напуњене празнином, али испражњене од било каквог зазора.

Некад је и „говор тела“ довољан да испуни или испразни стилему духа степеништа. Само брзометно подигнут шеширић десном шаком господина, без иједне речи. А онда мутно-блистави поглед госпође у његове очи. Имате ли, можда, шибицу? Лифт не ради, а ко је био заправо, тај Давид Пајић?